

1. kapitola

„Natko, prosím tě, hlavně nezdržuj a běž.“

„Ale mamčóóó...“ Celé její tělo vysílalo znechucení a v obličeji měla ten typický výraz dvanáctileté puberťačky, které se ubližuje.

A který mě rozčiloval.

Vždycky mě rozčiloval.

„Co je zase?“ Už jsem chtěla jít dovnitř, venku byla pořádná kosa a já byla nalehko.

Ukázala hlavou směrem k autu.

„Než vystoupím, budu celá smrdět kouřem. Nechci smrdět kouřem,“ prohlásila rychle, trochu podrážděně a já jsem s povzdechem přeběhla pár kroků k nastartovanému fordů.

„Zlato, musíš kouřit, když víš, že vezeš Natku do školy?“

„Ježíši, vždyť stáhnu okénko a všechno se hned vyvětrá.“

Super. Další podrážděný hlas.

Hezky nám ten den začíná.

Natália zpupně stála před domem a nepohnula se. Hleděla směrem pryč od nás.

„Nechce smrdět od cigaret,“ řekla jsem, abych ji omluvila.

„Vždyť nebude.“

Vzdychla jsem. Celý vnitřek auta byl ponořený do kouře. Otevřeným okénkem se dostal i do mého nosu, s nechutí jsem se zamračila.

„Jsou to jen tři ulice, proboha, nedělejme z toho kovbojku...“

Nechtěla jsem dělat kovbojku, ale jeho postoj mě štvál. Viděl to.

„Dobře, zlato,“ řekl nakonec smířlivě, „už nikdy nebudu kouřit v autě, když povezu Natálii do školy.“

„Fajn,“ přikývla jsem nepřesvědčivě.

Poslal mi pusu, usmál se a já udělala dalších pár kroků. Směrem ke své dceři.

„Natko, nedělej scény a nech se odvézt.“

„Mami, sama mi říkáš, jak kouření škodí, a teď mě nutíš dýchat ten kouř celou cestu do školy.“

„Matůš slíbil, že je to naposled. Už nebude kouřit, když pojeděš s ním.“

„Nemůžeš mě tam hodit ty?“ otázku zoufale zazpívala a trochu přitom poskočila.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Jsou to jen tři ulice, nedělej z toho kovbojku,“ slyšela jsem svůj hlas.

„Viš, jak je to nechutné, když smrdíš od cigaret?“

Chtěla jsem říct, že vím. Taky to nesnáším. Svěží ráno, čerstvý antiperspirant, nějaká vůně do vlasů a potom nikotinová pecka, která to celé zabije.

Rukama jsem si třela promrzlá ramena a hlavou jsem jí naznačila, že si má jít sednout do auta. Že jsme domluvily.

„Vyvětráte to,“ řekla jsem.

„Jasně, v téhle kose,“ odsekla a už se na mě ani nepodívala.

„Čepici máš?“

„V tašce.“

„Pusu jsi zapoměla,“ snažila jsem se, aby můj hlas zněl bezstarostně.

Vrátila se, naše rty se letmo dotkly.

„Čau,“ pronesla neurčitým hlasem a sedla si do bílého auta.

Dozadu.

Demonstrativně stáhla okénko, zatímco Matúš couval od garáže.

„Tak ahoj, zlato,“ zamával mi vesele a já jsem mu pokynula.

Natália se koukala jinam. Nebyla nafouklá, byla jen taková nijaká. Prázdna nebo co.

Naše oči se setkaly až těsně předtím, než zmizeli.

Měla je modré.

A měla je plné mých omylů.

Mých přešlapů.

Vůči ní.

Vůči sobě.

Vůči nám.

Modré, hluboké, plné zklamání.

Trochu se mi sevřel žaludek, protože jsem ten pohled znala. Ne od ní. Byl to pohled jejího otce. Chláпка, který mě miloval. Tak normálně. Žádná velkolepá romantická gesta, žádné výkyvy. A já jsem ho zklamala. Tím, že mi jeho láska nestačila... Vždyť to znáte. Takových jsou nás tisíce.

Když auto zmizelo z dohledu, vběhla jsem do vytopené předsíně. Rychle jsem stavěla do řady rozházené boty, srovnala bundy na věšácích, v kuchyni jsem naházela do myčky talíře od snídaně, vlhkou utěrkou jsem přejela přes linku, na níž Matúš krájel chleba. Ruce se mi trochu třásly, ale nevěnovala jsem tomu žádnou pozornost – vždycky se mi třásly, když jsem byla ve stresu, někomu se potí, mně se třesou. Je jenom potřeba je zaměstnat, ony se uklidní stejně, jako se uklidní útroby. Hlavně zachovat rozvahu a klid. Ještě pár minut. Vždyť vlastně o nic nejde. Jedno zakouřené auto...

Jenže...

Ty oči. Ty Natčiny oči mě stále pronásledovaly, vháněly slzy do těch mých a já jsem věděla, že se nevymluvím na nic, tedy sama před

sebou určitě ne. Den po dni ji ztrácím, něco jiného říkám, něco jiného dělám, před jejím dospívajícím pohledem na svět, který už neoklamu nuceným úsměvem nebo dárkem, s nímž by se předváděla před kamarádkami. Trhám pouto, které jsme si léta splétaly jako copánky ve vlasech jejích starých panenek, a bolí mě to. Strašně mě to bolí. A ji to bolí také, cítím to. Jak by řekl Matúš, pupeční šňůru nepřechčiješ, vždycky vím, kdy jí ublížím, dokážu rozpoznat, kdy je její mlčení jenom pubertáckým výstřelkem a kdy smutným zklamáním. Dalším. Nevím, kolikátým v pořadí.

Z toho, co matka dělá.

Jak se najednou chová.

Jak už najednou nejsme ta dvojka, kterou jsme bývaly...

Rychle jsem vzala do ruky mobil a vyťukala jsem: *Miluju tě, Natko, holčičko moje :-)*, a modlila se, aby ještě neměla vypnutý telefon, aby si to přečetla.

Do půl minuty mobil zapípal: *jj :-)*.

Ulevilo se mi. Tak dobře. To bychom měli.

Přeladila jsem rádio na Fun, ať slyším také něco jiného než ty undergroundové hustárny, něco, co má chytlavou melodii, a vyběhla jsem nahoru do ložnice. Skříň, tričko, džíny, vlasy do ohonu. Dneska nemáme v knihovně nic, jen obyčejný den. Takové mám nej-

radši. Tiché, pomalé, plné tlumených hlasů lidí, kteří se na něco ptají... V deset káva s Martou, potom oběd a kolem čtvrté špaldové sušenky s čajem.

Zazvonil mobil. V rychlém tempu jsem se běhla dolů po schodech a zvedla ho.

„Ahoj, zlato,“ Matúšův veselý hlas naplnil celou naši malou kuchyni.

„Všechno v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Proč by nemělo být všechno v pořádku?“

„No, vždyť...“ zaváhala jsem. „Ptám se kvůli Natce.“

„Prosím tě, nic jí nebylo, normálně jsme se bavili.“

Naprázdno jsem polkla. No jo, normálně.

„Nelíbí se mi, když kouříš s dítětem v autě,“ řekla jsem cestou do koupelny.

„To jsme si už vyříkali.“

„Já jen že tě to nenapadne samotného.“

„Každou chvíli začne sama kouřit za rohem školy,“ slyšela jsem, jak vyfoukl dým z další cigarety, a ještě jsem zaslechla, že někdo v jeho okolí nervózně zatroubil. Možná na něj.

„Ne, nezačne.“

Povzdech.

„Proč měříš dvojím metrem, Zuzko?“

„Co?“

„Sama se směješ, že jsi jako dítě vyrůsta-

la mezi kouřícími diplomaty, kteří u vás se-
dávali do noci.“

„To bylo jiné.“

„Je to totéž. Tvůj otec mohl hulit a vyfu-
kovat ti kouř přímo do obličeje a ty o tom
vyprávíš jako o nejvtipnějším zážitku z dět-
ství. Já si zapálím v autě před Natálií a dě-
láš scény.“

„Nedělám scény.“

„A co je tedy to, co děláš?“

Chtěla jsem mu připomenout, že moji pří-
hodu z dětství překroutil o sto osmdesát
stupňů, že já jsem svého otce viděla dvakrát
do roka, protože s matkou žili každou chví-
li v jiné zemi, a v domě, do něhož se za mnou
a babičkou vraceli, byla malá zimní zahrada,
kam se tehdy chodilo kouřit, a když se tam
sešlo patnáct lidí – protože tehdy kouřili
všichni – skrz dým se nedalo poznat, kdo je
kdo. To byla ta veselá příhoda. Že když jsem
strčila hlavu do dveří, musela jsem zakřičet:
Tati? A z nějakého kouta se ozvalo: Tady
jsem, Zuzko, tady jsem!

Znechuceně jsem verzi s vysvětlováním za-
vrhla. Nechtělo se mi.

„Nedělám scény,“ řekla jsem tedy unave-
ně, „jenom respektuju svou dceru.“

„Kdybys někdy chtěla respektovat taky mě.“

„Kriste na nebi...“

„No vidíš, nemáš argument, tak se rozčiluješ.“

„Nerozčiluju se.“

„Znám tě, Zuzko, mě neoklameš veselým švitořením.“

„Cože?“

„Já jsem v pohodě. To jen tobě se pořád něco nelíbí.“

„Ale kdepak.“

„Ano, Zuzko, stále ti něco vadí.“

„Nevadí.“

„Vadí. Od rána jsi podrážděná.“

„Nejsem, proč si vymýšlíš?“

„Podívej se na sebe do zrcadla a sama sebe se zeptej, co ti zase přeletělo přes nos.“

Zavěsil. Prudce a bez pozdravu. Zdravě nasraný. Jak jinak. On byl vždycky zdravě a právem nasraný.

Položila jsem telefon na okraj umyvadla a rukama si přitáhla gumičku na ohonu. Ruce se mi opět trochu třásly, tak jsem si jimi objala krk, vzadu se prostředníčky dotkly jeden druhého, dýchala jsem zhluboka a dívala se před sebe.

Nevěděl, že s ním telefonuju v koupelně. Nevěděl, že do zrcadla se už hodnou chvíli dívám.

Na sebe.

Vypadala jsem staře.

A také jsem se tak cítila.